

[Arbejds- og boligministeren.]

venstre og det konservative folkeparti fremsatte lovforslag om ændring i beskæftigelseslovene indeholder flere bestemmelser, som jeg finder egnede til forhandling, og jeg vil gerne straks føje til, at jeg for mit vedkommende vil stille mig imødekommende ved de forestående forhandlinger.

Af lovforslagets 4 punkter vedrører det første beskæftigelseslovens afsnit I, der indeholder forskellige bestemmelser, der er fælles for de arbejder, der udføres med støtte fra staten, altså såvel de enkelte beskæftigelsesforanstaltninger som andre offentligt støttede arbejder, f. eks. vejfundsarbejderne, landvindingsarbejder o. s. v. De tre andre punkter vedrører de egentlige beskæftigelsesforanstaltninger, altså de arbejder, som udføres med tilskud fra arbejdsministeriet i henhold til beskæftigelsesloven.

Den første af de foreslåede ændringer går ud på, at 90 pct. af de ved offentligt støttet arbejde beskæftigede skal være arbejdsløse, der henvises af den offentlige arbejdsanvisning. Meningen hermed er, så vidt jeg kan skønne, den, at 10 pct. af arbejderne kan være arbejdere, som ikke forud har været ledige. Jeg forstår, at forslagsstillerne finder det ønskeligt, at en del af den samlede arbejdsstyrke skal bestå af entreprenørens faste folk, der er kendt med arbejdsgangen og derved kan være vejledende for de øvrige arbejdere og medvirke til arbejdets billiggørelse. Jeg forstår fuldt ud denne betragtning og kan stort set være enig med de ærede forslagsstillere. Jeg kan da også henvise til, at arbejdsministeriet længe har fulgt den praksis, som nu ønskes lovfæstet. Vi har i arbejdsministeriet været fuldt klar over, at der ved et arbejde, som udføres med støtte fra det offentlige, kan beskæftiges — jeg citerer fra et cirkulære — „det for arbejdets ledelse nødvendige personale“, og ministeriet har anlagt den praksis, at man har givet fornødne dispensationer med hensyn til krav om forudgående ledighed i tilfælde, hvor der er tale om ved det pågældende arbejde at beskæftige folk, som har en særlig uddannelse, f. eks. traktorførere, tromleførere, jernbindere, rørleggere eller andre, som man skal bruge ved det pågældende arbejde. Vi har ikke i arbejdsministeriet, så vidt jeg ved, nogen sinde

nægtet at give tilladelse til, at folk med speciel uddannelse kunne antages til de pågældende arbejder, medmindre der blandt de ledige i forvejen fandtes folk med en tilsvarende uddannelse.

Det vil forstås, at der ikke er så stor forskel mellem det, oppositionen her har foreslået, og den praksis, arbejdsministeriet følger i sin administration, så jeg går ud fra, at vi kan drøfte denne sag og finde frem til en passende ordning af forholdet.

De tre øvrige punkter i lovforslaget vedrører alene de egentlige beskæftigelsesforanstaltninger. Det foreslås under punkt 2, at arbejder, der iværksættes i henhold til beskæftigelsesloven, skal udbydes i licitation, når udgifterne overstiger 25 000 kr. Heller ikke her tror jeg der er så stor forskel mellem forslagsstillerens forslag og de regler, som er blevet fulgt og stadig følges i arbejdsministeriet. Det er nemlig en ganske fast praksis, at ved godkendelse af de arbejder, der udføres med tilskud i henhold til beskæftigelsesloven, fastsættes det som et vilkår, at arbejdet skal udbydes i offentlig licitation. Arbejdsministeriet fraviger dette krav i tilfælde, hvor kommunerne selv forestår arbejdets udførelse, og hvor de altså råder over det apparat, som er nødvendigt hertil, endvidere i visse tilfælde, hvor der er tale om enhedspriser, f. eks. ved rørleverancer; endvidere, hvor der er tale om fortsættelsesarbejder, hvor man altså ved licitation har fået fastslået prisen på en del af arbejdet og så kan gå videre med næste del; endelig kan der være visse specialarbejder, hvor man skal bruge ganske bestemte firmaer til at udføre arbejdet.

Arbejdsministeriets hovedlinje har været den at kræve offentlig licitation, men at undlade det, hvor det ikke er rimeligt i den foreliggende situation. Jeg tror, at den her foreslåede bestemmelse om, at der altid skal afholdes licitation over arbejder, hvortil udgifterne overstiger 25 000 kr., i praksis vil vise sig at være for rigoristisk. Jeg vil tro, at vi i et udvalg kan se på dette og nå frem til et resultat, som er tilfredsstillende for både kommuner og andre, som skal have udført arbejde.

Det foreslås videre, at bestemmelsen i lovens § 6, stk. 3, 1. punktum, udgår. Man har her fra forslagsstillerens side rørt ved en af de fundamentale bestemmelser i